

Sygn. akt I C upr 259/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Miliczu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Agnieszka Hasiak

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2015 r. w Miliczu

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. M. na rzecz strony powodowej (...) (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 1 933,13 (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści trzy i 13/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 396,18 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

M., (...)

Sygn. akt I C upr 259/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa I. D. (...) W., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 30 grudnia 2014 r. skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany R. M. zapłacił stronie powodowej kwotę 3 107,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 39,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwanego i (...) S.A. łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych., na podstawie której wierzyciel wystawił następujące dokumenty księgowe:

- fakturę nr (...)

- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- fakturę nr (...)
- (...)

W dniu 22 marca 2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał w trybie art. 509 k.c. przelewu przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności na rzecz strony powodowej. Nadto strona powodowa wskazała, że podejmowane przed wytoczeniem powództwa próby polubownego odzyskania należnej kwoty, okazały się bezskuteczne.

W dniu 21 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił żądanie strony powodowej i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany R. M. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia. Podkreślił też wysoką lakoniczność powództwa oraz zanegował sposób wyliczenia należności głównej i świadczeń ubocznych.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa, na wezwanie Sądu, w dniu 2 czerwca 2015 r. uzupełniła braki formalne pozwu oraz dołączyła dokumenty, na które powoływała się w uzasadnieniu pozwu. Jednocześnie wskazała – powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r. III CZP 20/09 – że kwestię przedawnienia roszczeń o opłaty abonamentowe i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych reguluje przepis art. 118 k.c. Skoro zatem powód wniósł pozew do Sądu w dniu 30 grudnia 2014 r., trzyletni okres przedawnienia dla roszczeń z terminami płatności w okresie od 22 lutego 2012 r. do 24 września 2012 r. jeszcze nie upłynął.

Pozwany nie uzupełnił w określonym terminie braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty. Na rozprawie w dniu 18 grudnia 2015 r. ponownie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i oświadczył, że sprzeciwia się sposobowi postępowania w niniejszej sprawie przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego (...) S.A. łączyła umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w tym usługi powszechnej zawarta w dniu 4 września 2008 r.

(okoliczność bezsporna, a ponadto:

dowód: umowa z 04.09.2008 r., k. 37-39)

W okresie od 1 listopada 2011 r. do 31 października 2013 r. (...) S.A. oraz pozwanego łączył aneks nr (...) do umowy neostrada + usługa (...) w technologii satelitarnej, zawarty na warunkach promocji.

Numer ewidencyjny pozwanego to (...).

(okoliczność bezsporna, a ponadto:

dowód: aneks k. 40-41)

W ramach powyższych umów powstały wierzytelności wynikające z następujących faktur VAT:

- nr (...) z dnia 09.02.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu lutym 2012 r., opiewająca na kwotę 338,62 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23.02.2012 r., obejmującą rozliczenie odsetek w kwocie 3,20 zł za 35 dni opóźnienia w płatności należności za miesiąc grudzień 2011 r.;
- nr (...) z dnia 08.03.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu marcu 2012 r., opiewająca na kwotę 425,87 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23.03.2012 r.;
- nr (...) z dnia 09.04.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu kwietniu 2012 r., opiewająca na kwotę 376,13 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23.04.2012 r.;
- nr (...) z dnia 09.05.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu maju 2012 r., opiewająca na kwotę 208,16 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23.05.2012 r.;
- nr (...) z dnia 10.06.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu czerwcu 2012 r., opiewająca na kwotę 66,10 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 25.06.2012 r.;
- nr (...) z dnia 09.07.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu lipcu 2012 r., opiewająca na kwotę 66,10 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23.07.2012 r.;
- nr (...) z dnia 09.08.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu sierpniu 2012 r., opiewająca na kwotę 66,10 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23.08.2012 r.;
- nr (...) z dnia 09.09.2012 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu wrześniu 2012 r., opiewająca na kwotę 17,38 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 24.09.2012 r.;

(...) S.A. w związku ze świadczonymi usługami telekomunikacyjnymi wystawiła na nazwisko pozwanego notę obciążeniową nr (...), płatną w terminie 14 dni od otrzymania wezwania, opiewającą na kwotę 950,00 zł, obejmująca odszkodowania za zestaw LiveBox, dekodery i kartę dostępową.

(dowód: faktury i noty (...))

(...), (...), (...),

(...), (...), (...),

(...), (...) k. 27-36)

Należności wynikające z wyżej wskazanych faktur i noty obciążeniowej nie zostały przez pozwanego uregulowane.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 22 marca 2013 r. pomiędzy (...) S.A. w W. a I. D.(...) (...) w W. została zawarta umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności, oraz porozumienie nr 1/MM obejmujące m.in. wierzytelności w stosunku do pozwanego R. M., posiadającego nr ewidencyjny (...) o łącznej wartości 2 514,46 zł.

(dowód: Umowa ramowa 22 marca 2013 r. i Porozumienie nr 1/MM r., k. 20-22;

Załącznik do protokołu odbioru danych k. 23-25)

W dniu 10 maja 2013 r. strona powodowa sporządziła pismo, w którym zawiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności i wezwała do zapłaty zadłużenia w kwocie 2 755,11 zł.

(dowód: pismo z dnia 10.05.2013 r. k. 42)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Spór dotyczył przede wszystkim zasadności zgłoszonego zarzutu przedawnienia roszczenia. Pozwany podkreślał również lakoniczność pozwu.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w rozpatrywanej sprawie na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Konstruując stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił dokumenty zaoficerowane przez stronę powodową i dowód z przesłuchania pozwanego albowiem brak było jakichkolwiek powodów, by odmówić im przymiotu wiarygodności.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Strona powodowa, formułując żądanie w niniejszej sprawie, miała zatem obowiązek udowodnienia, że przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia należności w określonej wysokości od pozwanego z tytułu umowy zawartej z jej poprzednikiem prawnym.

W niniejszej sprawie podstawy żądania należy poszukiwać w łączącej pozwanego z (...) S.A. umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych, do której znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 243).

W pierwszej kolejności oceny wymagał podniesiony przez pozwanego zarzut najdalej idący, a to przedawnienia dochodzonego roszczenia. Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia należy zauważyć, iż powołany przez niego przepis art. 751 k.c. regulujący dwuletni termin przedawnienia określonych w nim roszczeń nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z treścią art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem ustawa Prawo telekomunikacyjne wyraźnie posługuje się pojęciem „umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. Określa również obowiązki stron umowy, jej formę, elementy, kryteria dotyczące ustalania ceny i obowiązku uchwalenia regulaminu. Uregulowania prawa telekomunikacyjnego odnoszące się do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie mają kompleksowego charakteru, niemniej jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09 (LEX nr 493968), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, wskazał, iż prawo telekomunikacyjne dostatecznie reguluje elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co pozwala z kolei na przyznanie analizowanej regulacji odrębnego charakteru i zbędnym czyni sięganie do przepisów regulujących umowę o świadczenie usług. W konsekwencji do tych umów nie mają zastosowania

przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Powyższemu stanowisku nie sprzeciwia się brak wyraźnego uregulowania w ustawie kwestii przedawnienia roszczeń. Zauważyć bowiem należy, iż nawet w odniesieniu do kodeksowych umów nazwanych nie w każdym przypadku przewidziany jest odrębnie termin przedawnienia roszczeń – jak chociażby w przypadku umowy o roboty budowlane. Taka sytuacja nie uzasadnia jednak uznania regulacji za niepełną, lecz wprost nakazuje sięgnąć do przepisów części ogólnej kodeksu cywilnego regulujących tę materię. W konsekwencji roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulegają przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w przepisie art. 118 k.c. Stosownie do treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W świetle powyższego dla roszczenia przysługującego operatorowi przeciwko pozwanemu należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia. Jednocześnie wskazać należy, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 c.). Dlatego też pozwanemu, co do zasady przysługiwał względem strony powodowej jako cesjonariuszowi, zarzut przedawnienia. Zarzut ten okazał się jednak nieskuteczny, gdyż trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg z dniem 23 lutego 2012 r., to jest z dniem, gdy upłynął termin płatności najwcześniej wystawionej faktury nr (...). Roszczenie uległoby zatem przedawnieniu dopiero z dniem 23 lutego 2015 roku, o ile w czasie biegu przedawnienia nie doszłoby do zawieszenia lub przerwy biegu przedawnienia. Pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wniesiony w dniu 30 grudnia 2014 r. i w tym dniu, zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c., nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia. W konsekwencji roszczenie strony powodowej skierowane przeciwko pozwanemu nie uległo przedawnieniu.

Zgodnie z § 2 umowy o świadczenia usług telekomunikacyjnych abonent będzie ponosił opłaty zgodnie z cennikami TP i fakturami VAT m.in. abonamentowe i za wszystkie połączenia telefoniczne i inne usługi zrealizowane z jego zakończenia sieci niezależnie od tego kto zlecał usługę lub z niej korzystał. Abonent jest zobowiązany do terminowego uiszczania należności nie objętych reklamacją (§ 10 ust. 7 umowy).

Mając na uwadze zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy Sąd uznał, że wykazała ona fakt zawarcia przez pozwanego i pierwotnego wierzyciela umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz aneksu nr (...), fakt przelewu wierzytelności, a także wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu opłat, wynikających z faktur VAT nr od (...)

Nie udowodniła natomiast – wbrew obowiązki wynikającemu z art. 6 k.c. - zasadności obciążenia pozwanego opłatami wynikającymi z noty obciążeniowej. Brak bowiem materiału dowodowego na okoliczność regulacji umownych w tym zakresie oraz na okoliczność zaistnienia przesłanek do wystawienia noty obciążeniowej. Nie został też wykazany sposób naliczenia opłat objętych notą i termin ich płatności. Uniemożliwia to weryfikację zasadności żądania w tym zakresie. Przedłożenie samej noty obciążeniowej nie jest – w ocenie Sądu – wystarczające.

Z tych względów orzeczono jak w pkt I i II sentencji wyroku. Orzeczenie w przedmiocie skapitalizowanych odsetek, wliczonych na dzień 29 grudnia 2014 r. w wysokości ustawowej od kwot wynikających z faktur VAT oraz co do dalszych odsetek i odsetek od zaległych odsetek znajduje oparcie w przepisach art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c., przy czym nie uwzględniono skapitalizowanych odsetek w kwocie 224,33 zł, naliczonych od kwoty, wynikającej z noty obciążeniowej.

Orzeczenie o kosztach procesu w pkt III, w związku z tym, że żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w 62% , znajduje podstawę w przepisie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 2 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) oraz uwzględnia okoliczność, że powodowy Fundusz poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 639,00 zł (w tym 39,00 zł opłaty sądowej od pozwu i 600,00 zł kosztów zastępstwa procesowego w stawce minimalnej).

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

M.(...)